

نیاز

Ketabton.com

شعري ٲولگه
شاعر معتصم شاهد

ڊالی
خپلي درني کورنی ته

د پیل د خبرو په ډول:

اې زما په هر رگ رگ کي بهېدونکو شیطانونو!

اې د انسانیت د گمراه کولو وظیفه لرونکو!

اې د لوی ابلېس رېشتيني زامنو!

اې د هر شر د اېجادولو سرچینو!

د انساني رگونو څخه ووځئ!

والوځئ او ولاړسئ او خپل مشر ابلیس ته زېری ورکئ: چي اوس زموږ د اړتیا احساس نه کېږي.

اوس له انسانه خپل تعریف او پېژندنه هېره سوې ده.

اوس انسانان لکه د بلاوو یو او بل خوري.

اوس انسانان د انسان د وینو چېنبلو اعتیاد اخستی.

اوس انسان له انسانیت سره دوښمني اُخستې.

اوس زموږ ضرورت نسته: وږی انسان د خدای په کور کي د خدای له بنده گانو

ناهیلی راووت او کور ته یې هیڅ یو نه وږه.

بل انسان د نورو انسانانو د وینو د تویولو لپاره هم د خدای کور ته روان وو تر څو د خدای ج کور د هغه د بنده گانو په وینو لژند کي.

چرته بل انسان د نورو انسانانو د خوښیو د لمنځه وړلو دپاره پلان جوړوئ او یو بل انسان بیا لگیاوو تر څو څه ډؤل د یو انسان د اولادونو روزي خپلو اولادونو ته حواله کړي.

ورته وویاست دا هر څه مور نه کول دا د آدم ع اولادې کول او د آدم ع د اولادونو سره یې کول.

تاسو ولاړ سئ تاسو به زموږ په شیطاني کړنو د شرم احساس وکړئ او مشر به مو ورته چي تاسو څه وکړه اې د ابلیس زامنو تاسو ولاړ سئ او آرام وکئ.

مناجات

اې د انسانيت خدايه پر مور رحم وکړه!

د انساني هيولا په داخل کي انساني عاطفه واچوه!

ژوند ته د ژوند رنگ ورکړه او د مرگه مخکي مو مه وژنه!

اې د بنکلا خالقه د انسان د جوړ سوې وجود په هره برخه کي مينه د وينې په خير

و بيوه او په رگونو کي د وينې په خبر د ميني ضرورت ايجاد کړه!

اې رحمان رحيمه مهرباني دي پر مور د رزق غوندي وژوروه او د خپل دې

صفت څخه دې زمور شاوخوا ما حؤل پېمانه کړه!

مور ته ژوند راکه مور ته مينه راکه!

ستا د ميني د خزانو څخه د ميني لاهوتي باران وکړه، ارواح مقدس که او د شيطاني

ارواوو د منځه مو وباسه.

اې مالکه زمور پر روح د عواطفو اغېز زيات که او احساسات مو را کابو کړه!

??? نه پوهېږم نن مي ولي روح زورېږي کوم کمي پکښي تر سترگو کېږي ته يې

پوره که

بیگا شپه یی د یو مست جانان په غیر کې
ځان یې هیر وو او خبر د توبې نه وو

ما وو نیاز چې بیخي زیات سره نژدې وو
نو پیدا به وخت اکثر د توبې نه وو

تیره شپه یې بېله یاره تیره کړې
شیخه پریده نن سحر د توبې نه وو

د گنا موسم وو لمر تور سوی نه وو
او ترلی بادار ور د توبې نه وو

دا چې نن هم په یو یاد کې ویده کیري
پر شاهد نو څه اثر د توبې نه وو

لوېدلی یم له شرنګ او شوره هغه شانتی نه یم
زنگو وهلی بند ځنځیر د بندو دروازو یم

د ژوند قمار خانه کې مې د ژوند سامان بایللی
روان یمه و کورته شاته شاته په کتو یم

دی مه وژنئ ترې پاته به یو بڼکولې بې اسري شي
ما خپل د وینو پور ورته بڅښلی بې پښتو یم

د سپینو انګو په سپین حرم کې توره زخه
ددې کعبې طواف ته در روان یم په درتلو یم

چې له ښکلا نه تاثیر څه رنگه وي
ستا په کتو مې تجربه کولـــه

زه مې د ښځې اوبښکو بند کړمه چې
د څه گنا مې اراده کولـــه

لمر وو وه مخکې ته را کښته سولو
يو چا په څه غرور سجده کولـــه

ژوند په څه خوند په موسيقي روان وو
ما يې د تللو تماشه کولـــه

د یوې مور بچی یې قتل کړلو
د بلې مور غیر کې دمه کوله
د یو تللي سړي یاد تازه کومه
یو نامه په سر د شونډو یادومه

اوس یې هم نیاز همیش راسره مل وي
اوس لا هم ورپسي غلی غلی مرمه

د راتگ سره دي دا خبره هم وي
راته وایې به چې اوس در څخه ځمه

څه جمال دي وو چې سم درپسي مړوم
څه جلال دي وو ستا مخکي لږزیدمه

دا شاهد خو د نیاز نیاز تبا کړ
ستا نامې سره به زه هم یادیدمه

زه به ورته کوز سم که بيا هم سو را تر غاري گل
شونډي شونډي شونډي اوف اوف دواړي دواړي دواړي گل

پښو ته يې د سپينو انگو سوخي را کوزه سوه
کله چې د سپينو قدمو په سر ولاړ يې گل

ما ورته د خپلو اوبنکو اوبنکو اوبه ورکړې
سو مې لاس کې بيا هم ولي ولي پاني پاني گل

اوس د طبيت د ظلم دا اندازه و گورئ
لمر سره شبنم ځي او تر شا ورپسي ژاړي گل

هغه چې راتگ يې هواگاني عنبريني کړې
گل لره ولاړ دئ او د گل خوشبويي غواړي گل

محبت د متضادو يو ځای والی
محبت د فرشتو د نور وزرې

د خالق در کې به څه کمی رانه سي
ژوند دي داسي نه وي لږ شاني دي سم سي
د خراغ رڼا به خامخا کړي تته
دا لوگی دي د امکان تر حده کم سي

د وخت ملا دي څوک خبرکاندي په دې خبره
منصور موجود دئ د حالاتو ځنځيرونه نسته

پاچا لگيا دئ د پولادو دروازې جوړوي
په دې خبر نه دئ د بناړ يې ديوالونه نسته
يو څوک مې ده وه سترگو ته ولاړه لکه سوله
خو هيڅکله يې را هم نه کړه غاړه لکه سوله

باڼه دي جاسوسان وه شر ته مه پريرده شيطاني
د زړه خبر په سترگو سترگو ژباړه لکه سوله

د کلي خلگ شر خوبوي جنگ خوبوي ځگه
له دوی څخه په تينسته ير مور دواړه لکه سوله

هغه هم وخت وو ستا نامه په بسم الله يادیده
هغه هم وخت وو درپسې چې اوبتې سترگي

يوه نامه يې ورته څو څو ځلي واخستله
پيغلي د پلار خواته ور واپرولي مړې سترگي

مينه په هغه مانا نه ده چې ته فکر کوې
يعقوب په زوی پسي بايللي ولي دوې سترگي

بنکولی پاته ته وای لکه اوس چې یې
بیا به می هم زړه وای لکه اوس چې یې

ماته چې دا ستا ضرورت پینس نه وای
نیازه ته به څه وای لکه اوس چې یې

دا خوب حقیقت وای پاته وای داسی
غیر کې می اوده وای لکه اوس چې یې

زه به پکښی خوښ ته به اسانه وای
ژونده داسی نه وای لکه اوس چې یې

درد يواځي توب او تنهائي الله
نيازه! نور به څه راباندي اړوې

نن مي قسم كړى دئ چې بڼكل دي كړم
دا قسم به نه راباندي اړوې

نه مرمه په دوږخ نه جنتونو کې اوسيرم
وه ژوند ته اراده نسته له مرگه څه ډاريرم

غرور مې راته پښو کې پښتنې زولني ايسني
احساسه داسي مه وايه چې نه پسي زوريرم

د ژوند دا حقيقت موهم په ځان باندي منلي
روان رانه ياران دي دادئ يو يو پاتي کيرم

اوس گرانه گزاره سوه اوس نو داهم يقيني ده
يا غاړه درنه غواړم يادي پښو ته درکوزيرم

ستا درد زما بيواکه اندامونه داسي نه ده
راړنگ سوه يو په بل باندي اوس زه هم رانيرم

غوښتني د انسان دي او د ميني خواهشات دي
دا بعضي بعضي ښکولي لويه خدايه آدم ذات دي ؟

ته راسه ستا کمي دي د اياز سکني وروره
پشاني د محمود درېسي ډير ډير زړونه مات دي

شندلي په مستي کې لمر اميل نه د سپورمي دي
دا ستوري خو غمي د محبت د خرابات دي

دا ځکه دي په توره شپه کوم خولې غوښتنه
ولاري په مری کې دي اوبه آب حیات دي

نه مې زړه کې سور پاته ! نه نه ته مې ساز نه يې
اوس دي زه محمود نه يم ! اوس مې ته اياز نه يې

اې ختمه پرتا نه سوه ! اې اوس مې لا زړه مست دئ
اې نه مې د ميني پای ! اې ته مې اغاز نه يې

څه ورځه ورځه ورځه ! زه که دي لايق نه وم
اوس نو ته بدرنگه يې ! اوس لايق د ناز نه يې

اوبنکي اوبنکې تم نه سوې ! راغلې حال دي ووايه
څه نو راخرگند که ځان ! څه اوس خونو راز نه يې

اوس څه بې سلامه څه ! اوس درپسي نه مرمه
اوس دي معتصم نه يم ! اوس مې ته نياز نه يې

اوس د محبت خخه چاپيري بلاگاني دي
لا د محبت فيصلې سختي دي او گراني دي

درد د محبت زړه کې زغمل زغمل ثواب لري
اوسکي ریاکاري دي پر مخ باندي رواني

شعرونو کي خيالونه په لفظونو کي خيالونه
د حسن په معيار کي په رنگونو کي خيالونه

ژوند څه دئ ژوند همدا دئ دغه دوه ټکي او بس
په خيال کي توهم دئ او په زړونو کي خيالونه

دا حسن پرستي را څخه واخلي ما اذاد کړي
را ټول مي که خالقه کتابونو کي خيالونه

د اوبنکو بدرگه کي دوعاگاني ورسره
روان دئ! زلمی ځي ورسره خور تر دروازي

زما مخکي مور نه ژاړي خو ورسته زورور ژاړي
چي وځم په سفر باندي د کور تر دروازي

خومره يې زليله کړې ! خومره يې ميرات کړې
نه يې پرشته کړلې ! نه يې آدم زات کړې

دا د دوږخونو سپي ! دلته هم سته هلته هم
دا ميخانه وړانه کړې ! جوړ ورنه جمات کړې

نيازه ته به پره نسې ! نيازه نياز به پاته سې
زړه به مې راجوړ نه کې ! زړه به مې رامات کړې

راسئ دې دوغالره ! ووایو آمېن گرده
حسن خدايه کم مه کړې ! حسن خدايه زيات کړې

نفسه که واکمن سولې ! مات که دي ضمير کړلو
ته به سې خالق د خدای ! خدای به سمناات کړې

راڻي ڪي اڻلي؛ ارزان مڙ زړه ڏي
سترگي مڙ مڻڪه؛ اسمان مڙ زړه ڏي

ته انڇور سوي؛ خيال ڪي غلط پي
بنڪولي خون نه پي؛ ارمان مڙ زړه ڏي

نيازينه راسه؛ نياز دي ڊير سوي
جانان مڙ نياز ڏي؛ جانان مڙ زړه ڏي

وه عزرايله؛ هلته مه ڇه
مور مڙ ژوندون ڏي؛ پلار جان مڙ زړه ڏي

ستا د تگ ورسته؛ داسي احساس ڏي
پنڀي مڙ ولاڙي؛ روان مڙ زړه ڏي

په شاعري ڪي؛ دغه دوه خلگ
درويش مڙ ڇان ڏي؛ کاروان مڙ زړه ڏي

يا خالقه يا مالکه

زما هوس راته قابو که

زما هوس خد سره سوی

زما زات زما له لاسه

راوتلی راوتلی

د یو چا وه خواته تللی

نابللی نابللی

زه له انسه پیمانہ یم

نه د خان نه ده هغه یم

زه د هر انسان تابی یم

د هر چا سپی د کوخې یم

ولار ستا په دروازی یم

زه په رنگ د تهمت رنگ رنگ

د یو چا د پانزیب شرنگ شرنگ

ترنگه ترنگه ترنگا ترنگ ترنگ

آهها آهها آهها آهها

لالا لالا

سر مي پروت د ډمي پښو کې

له هوس هوس هوسه

گنهار گنهار زه زه

تر خپل وسه وسه وسه

د گناه له تندي تندي

يه اوبه اوبه نفسه

مشرفه د مخلوقه

مقدسه مقدسه مقدسه

يه له خپل هوسه تنگه

شرنگا شرنگا شرنگا شرنگه

ترنگا ترنگا ترنگا ترنگه

آهها آهها آهها آهها

لالا لالا

یه د هری بدی پلاره

یا انسان انسان انسانه

زه خو تنگ یمه له خانه

ته لا اوس قربان قربان یې

یا فرید احمد قربانه Farid Qurban

زه د خپل هوس بنده یم

عبادت کوم له خانه

ای په ډیرو رنگو رنگه

شرنگا شرنگا شرنگا شرنگه

آهها آهها

لالالالا

يو څو شيبې له ما سره جانانه تم كيدلای
روانه زمانه داسي روانه تم كيدلای

زما غورور له ما څخه زما نیاز اخستئ
بې نېازه خو چې ته هم بې احسانه تم كيدلای

اې ما به ورنه هم څو غره كړي واي قربان جار
اخ كاشكي له نشي سره ايمانته تم كيدلای

دژوند کولو هر ډول قانون له مانه کوز دئ
احسان دی په مانه کوی ژوندون له مانه کوز دئ

ددې زمانې خلک دې له مانه مینه زده کی
محمود خڅه لږ پاس یم او مجنون له مانه کوز دئ

په ما باندی دی دومره احسان سر سترگی منمه
چې دومره لیونی سوم چې جنون له مانه کوز دئ

ها بڼكولى سړى د چاله زاته دئ
دا حسن خو خدايه ستاله زاته دئ

چا ويل آدم هم دومره بڼكولى وو
چا وې ده ————— وا انا د زاته دئ

نه په جنتو كې دومره حسن سته
نه خو د همدې دنيا ده زاته دئ

تات ————— مخامخ قسم په يو الله
ستا مخكې هوس جلاله زاته دئ

څنگه درد چې ته راكوي وه بڼكوليه
داسي درد د يو الله له زاته دئ

زه په څه نیمګړی یم
بیله زړه نیمګړی یم

ستا له نوره جوړ یمه
بیا هم زه نیمګړی یم

بیله تا نه هیڅ نه یم
څومره بڼه نیمګړی یم

زه راوتی یم له ځانه
ستا په لټه پسي وتی
ځان مې ورک کړ ته هم نه وي
ته نو چیرته ته نو څه وي ؟
ته روان زه در پسي وم
آن تر دې حده زه ولاړم
چې کوم ځای کې چې نه ته وې
نه وجود وو هلته موجود وو
نه عدم وو پاتې سوی
زه وم خاوري ته اوبه وي
ته وي چیرته ته نو څه وې
د آدم نه له هوا نه
د یوسف او زلیخا نه
د مجنون او د لیلا نه
زه وم سو قدمه وړاندي
آن د ژوند د ابتدا نه

ما د عشق طلب کری
ما تر اوڅه پیدا نه کری
زه نوڅه وم ته نوڅه وې
ته وې چیرته ته نوڅه وې

زه کافر وم خو اوس نه یم
ستا د سترگو له تحسینه
ای له گلو نه نازکه
ای له هر چانه حسینه
ما په بیلو پینو له ځانه
مزل وکړو مزل وکړو
زه وه تاته در نژدي سوم
دومره زیات له حده تیر سوم
آن له ځانه سوم پنا نا
نانانا
- نانانا
- نانانا
ما حدود ټوله پرینې
زه له هر حده اوښتئ
هر خواهش مې تر پینو لاندي
ستا وه پینو ته غورزولی

زړه مې هره لحظه غورزي

ستا د نوم د اوريدانا

نانانا

- نانانا

- نانانا

منوره ستا له زاته

زما زات ته رڼا راسي

ستا په حسن کې مې عقل

د خودئ له پولو اوږي

زما روح کې زندگي يې

زما عقل کې خودي يې

يه له هر څه نه سيوانا

نانانا

- نانانا

- نانانا

زه انسان شهوت پرست یم
ته د حسن ابتدا یې
ته د بنکولو بنکولو بنکولو
سرچینه یې د بنکلا یې
زه په څه باندي تمام یم
ورائیدونکی یم گمنام یم
زه له ډیرو مرکب یم
ته بسیط یې ته تنها یې
ته تصویر د مصور یې
ته د هر ذهن نه آخوا
ته له هر څه څخه پورته
ته در هر عقل سیوا یې
زه په خپله لار روان یم
دي کې هم خبره ستاده
زه که ښه کوم که بد کړم
که ثواب کې مې وي گوتي

گنا هم له تا پيدا ده
زه ضرور په تا مين يم
دا خو څه موهمه نه ده
ځکه ته خو ته يې ته يې
ته حسين يې ته بنايسته يې
ته زما د شاعري نه
ها مهينه زمزمه يې
د گلاب په پانو پانو
د شبنم نرمه خوله يې
دا چې ته په ما مين يې
دغه ټکي ډير موهم دي

سوالگري جيني دا خبره سخته سخته وکړه
شهيد ورور مي همدا رنگه زلمی وو لکه ته

هغه قام کې امکان سته لا هم اوس د ژوند کولو
په کوم قوم کې چې پاته يو سړی وو لکه ته

زه يې ساتمه زما غريب اولس دئ
لا تر اوسه مي په ستوني کې نفس دئ

وايه پاکې دي چې لمنخ ورباندي وکم
ما د اوبنکو په اوبو کسړی اودس دئ

مبارک دئ ما پرې زر سجده کړي
زما هیواد وه ماته بيت المقدس دئ

ضمير مي د بنـ كـلا په زنزيرونو كي ترلي
احساس مي د شيطان په هوسونو كي تمام سو

ژوندون څه دي؟

ژوند هدف دي

ژوند مقصد حاصلول دي

ژوند مطلب ته رسيدل دي

ژوند د خپلو خواهشاتو

خپلي موټي ته راوړل دي

ژوند د وخت وخت تيروول دي

ژوند له وخته تجربې دي

ژوند کې ډيري فلسفې دي

ژوند د بل شاته کول دي

ژوند د ځان مخته کول دي

ژوند يو څه غوښتل له خدايه

له مسيح او له بگوانه

له جماته او له ممبره

پاپ له خپلې کليسا نه

دا هر څه کې مطلب نغښتی

که وی آن د خدای رضانه
ژوند د ژوند لپاره څه دي
دي کې هم رازونه شته دي
پاپ جنت وه ځانته غواړي
هندو نوی ژوند دنیا کې
مسلمان دوږخ نه ځغلي
دغه ټول دي مطلبونه
ژوند اوس څه دی؟
ژوند هدف دی

د شپې په نهو بجو
وم خوبولی غوندي
تا د سریال نړۍ کې
په نازا سترگي خوږې

زما په تا سترگي خوږې
ستا له خپل سر نه کړې
دواړه لاسونه وه تاو
په ورينمني وينتانو
کې دي وې گوتي بندي
زما وږي دواړي سترگي
ستا په طرف کږي وي
سترگي خو اوبتلي
د کوتي هر طرف ته
خو زړه دانه غوښتله
زړه ستا تصوير جوړوو
چې زړه کې تل پاته سي

له تانه ورسته به مې ډير خلگ وه زړه ته راسي
له تاسره به هم زه ډير يواځيتوب کې يم

که په جنت کې زه او حوري سره څنگ په څنگ يو
خو بيله تا به د دنيا په ليونتوب کې يم

د ځوانۍ موسم کې دا غلطي کيـــــــــري
ښه پخه مڼه د هر سړي خوښيـــــــــري

د انگورو دانې پلار له جنت و يوســـــــــت
د بابا ميراث وه زوی ته پاته کيـــــــــري

اې په دې خاطر مې ډير زيات درکـــــــــلي
چې د خدای حسن په تا کې معلومـــــــــري

خور به ووي لالا ســـــــــتـــــــــا بلا دي واخلم
ما چې کومه ورز ويل ســـــــــر مې خوږـــــــــري

ستا ځواني به هم يو وخت سي بي موسمـــــــــه
خو خزان هم کله ښه په چا لگيـــــــــري

ځان کې معدوم یمه خو تاکی موجود هم یمه
بنکولی مې ټوله خوښ دي یو څه محدود هم یمه

ستا سور او سپین مخ گلاب ستا تکی توري سترگی
ته که ایاز یې منم خوزه محمود هم یمه

ما گوره قتل نه کئ د ځان قاتل بڅښم
زه د ځان صرف نه یم د مور وجود هم یمه

شاهد صادق زړه لري دغه یو بنکولی یې خوښ
زړه کې صادق هم یمه زړه کې مردود هم یمه

خدايه څه وکړم هر بنکولی مې خوښیږي
د هر چا تصویر مې سترگو کې پاتېږي

ستا د تن هوا زما د وجود ســــــــــــاه ده
ستا د سپین وجود نه عطر راڅڅیږي

زما په ټوله نړۍ بد اوسیږي تور رنگ
ستا په تن کې مې بیا تور کالي خوښیږي

ستا وجود کې مې خپل ځان غیر موجود کړ
ستا په سترگو کې مې سترگي در ډوډیږي

ټلویزیون ته په کتو دي کړې خرابې
لیونیــــــــــــه سار دي بیا سترگې خوږیږي

زه د ژوند ناکامه سوال یم ته د هغه سوال جواب یې
زه د هیچا محبوب نه یم ته د هر چا انتـخاب یې

زه د ژوند شلیدلې پانې داسې پانې پــــروت یم
ته د مینې ساتل سوی ته پوره پوره کتــــاب یې

زه ددې دنیا ازغی یم د هرچا سترگو کې بــــد یم
ته خوشبویه عنبرین یې د دریم موســــم گلاب یې

زه منسوخته یم نیم گړی زه د هیچا ســــره نه یم
ته د هر چا په کتاب کې ته خو خائته خائته باب یې

زه توتې توتې منگی یم د ژوندون د خوړ پــــر غاړه
ته یې جام د ساقی لاس کې ته په خپله هم شراب یې

زه د مینې په دنیا کې نه زاهد سوم نه ساقی سوم
ته د مینې په دنیا کې هم گناه یې هم ثواب یې

چاوکړي پر فلنگ چا بيا مزې پر ځـنـگانـه
عجيبه مزه دار وي خوب د شپې پر ځنگانه

خوب نه راځي جانانه بيخي بد يم عادت سوي
تر اوسه بـيـدولـمه ادې پر ځنگانه

تا يو وخت زما تصوير سيڅلي نه وو
تا يو وخت راته ويلې الوداع وه

د لمر مخي وه راتگ ته انتظار کي
تاریکه ده گوره مړ د کور خراغ دی

تسلط دي پر ما دومره دي زیات سوی
په قابو کې مي نه زړه او نه دماغ دی

گتمی راکړي وایي آزمايي درباندي
په یاری باندي مات کړی مو چنارغ دی

صبر وکه چې میوه ترې ټول—ومه
رسیدلی دي اشنا د حسن باغ دی

د شاهد په زړه به څنگه زخم نه وي
چي په زنه دي پاس دومره بڼکولی داغ دی

مينه مينه کي دي ياره څه مزه ده
ستا وينا چي ياره دومره بنايسته ده

خداي ج لپاره ورته وواياست جنگ بس کي
ډکه سوي مو دکلي هديره ده

جنگ به ولي ځي او سوله څنگه راسي
په همدي جنگ کي د خان صايب پايده ده

ها ماشوم ضرور له لوري څه مړ کيږي
پلار يي نن شهيد سو مور يي مخکي مړه ده

مور مي چغي کړي يو څوک يي راخبر کي
زوی مي وتی دی په کلي کي جگره ده

دا چي نن يي جنازي ته ټول ژاړي
د همدې غريب سبا ورز کي کي کوژده ده

زه چي هر څه وایم هيڅ ورپکښي نه وي
ستا د ژوند هره خبره فلسفه ده

ماوي دي شاهد نه ټوله وار خطا کي
گوره مه کوه رشتيا زما روژه ده

د ميني او الفت شعار مو نه د ئ پرې ليدلى
په کرکه مو لړلي ۋه د ښار ټول دېوالونه

زرگونه ښکلي تېر سول چا وړ وه هم نه کتله
لاسونو کي مو پاتي سوله زړونه او گلونه

مور چيغي نارې ووهلي خپل حق مو ادا کئ
راوبښ ورباندي نه سوه بې ضميره وجدانونه

د خداى د کور د منځه بې نوا انسانان ولاړه
اورده بې کره بتانو ډبرينو ته لاسونه

مور زړه په څه مغروره خداى ناترسه باندي داو کئ
په مور به هم تړلې وه بې شماره خلگو زړونه

بس يو ځلي کتل دي ۋه او يو ځلي مسکا
زمور بس همدا هيله وه هم دومره اميدونه

زمور سل ياران پر سلو لارو ولاړه
يك تنها ناست د ميراتو هيلو سر ته

سترگي مه اړوه جار چي په شر واوړو
افغانان يو بهانه غواړو وه شر ته

زمور پر هيلو څه د ناهيلي گردونه پنډ دي
زمور په اميدونو د مرگي وبا د گډه

زما هره بريا كي د بنايستو د سوالو اوبنكي
زما په زندگي د مور او پلار دعا د گډه

له ډاره د بنايستو سترگو ته هم شكمن ورگورو
په بنار كي مو د كركي نفرتو بلا د گډه

تا هغسي دنيا ته ځان ثابت كئ لکه وې چي
په تا پسي زرگونه قافلې د انسانانو

ته نور سه ته رڼا سه ته څراغ سه ته مشعل سه
پرته دي مخ كي تكي توري شپې د انسانانو

په كومه قافله كي چي تورتم رڼا يوه وي
هلته هيلي حتما ماتېدې د انسانانو

مور په عشق كي ليوني سو ته په دار سوې
څومره سخت قانون دي كښېښوئ منصوره

ما مخ واړوئ او ټول نظر مي ټول كئ
افغاني بانه دي ټيټ نه سول مغروره

د هیواد له بربادیه
خلاص نه یار ته سو نه رب ته

مور به سترگو ته قلف کښپردو
جونې پرېردی و مکتب ته

د عشق لاره کي بې لاري
تابع نه یو و ادب ته

داخل ستا د مخ په دین سو
ستا د سترگو و مذهب ته

مور بدن نام د زمانې
د حسينو په کتو

نه ته ښه سوې نه مي زړه
نه عشق و سو نه پښتو

نه تسبيح سولې نه ساز
نه د خدای نه د ښايستو

چي دي حسن زما د عشق غوندي مظلوم سي
نو احساس به مي هغه وخت در معلوم سي

آتشي حسنه ته راسه او بيا گوره
دا وجود به درته ويلي لکه موم سي

د کلي په ديوال باندي به وليکمه امن

او ستا په شيدويې انگو تکه سپينه سوله

.

.

.

.

.

د کلي په دېوال ليکلی امن څوک وران نه کړي

او ستا د شيدويې انگو سوله دي شې سوله

نه ډک سو د ملنگ کچکول د خداي ج د خزانو څه

نه زياته دا دنيا سوه له قارون او له نمروده

ژوندونه څنگه تنگ دې گلابي قالب کي سولې

نو روحه څنگه ولاړلې له دې نازک وجوده

ژېر کميسي جيني ولي راته خاندې
ژوند مي ستا د کميسه په شاتي نه دی
چي رنگونه يې خلا کوي پرکيري
نه يې منځ کي د خالونو رڼاگاني
نه يې پتي آيني منځ کي ځليري
ژېر کميسي جيني پورته دي ټيکري
لکه ژوند داسي وه غاري ته در لوييري

ما خو ته ويايللي بڼه نو ته پرې غور وکړه
ما سودا بایله او تا خپل خربدار و بایللی

د وطن هره منظره له ساندو ساندو ډکه
سحر په ویر راځي ما بنام یې خمار و بایللی

زموږ د زړونو د هوس دروازي بندي سولې
زموږ خیالونو د خوښۍ انتظار و بایللی

خيني وخت ژوند سپري اړ کي چي خان پريږدي
خيني وخت به دي د نه وجود ارمان وي

ما د سوال لاس هر سپري ته اوږد کي بيا هم
راته را نه کي هيچا هم په اخلاص لاس

خيني پيښي بيخي هيڅ له خياله نه ځي
بعضي وخت سپري له خانه په ضروري

ضرورت بيخي د نه سپري اولاد دي
د هرچا در تکولو ته دي اړ کي

احتياجه ټول وطن کي بل څوک نه وو
ضرورته تا زما گريوان پيدا کي

بدرنگ ژوند او تنگ دستي او بلها زور
زما د اوس وخت لومړني انډيوالان دي

بلا په ځان پسې د ځان به څه در څخه غواړو
دوعا به مو د ميني, د لالي يا د هيواد وي

ورځه ميني بلا څړيکو مي زړه راته نيولی
ورځه ميني له تا پرته په نورو دردو بناد يو

زخمونه که دي نه وينو زگپروي که دي خاموش دي
وطنه ستا په څېر يو مور به چيري؟ بې تا بناد يو

که عشق دئ که وطن دئ که مو هیلې ارمانونه
ژوندون د اخیری ارزښت په څېر لیلاموو

مور نه خرسوو عشق، ملگرتیا، انسانیت
له هر څه نه رومبی ځانونه ډېر لیلاموو

څه ماتي حوصلې دي څه ناهيلي غوندي زړونه
هېواد دئ که لالی دئ په یوه مي زړه ټول نه دئ

د لویو هیلو سرته رسېدلو اومید خلاص دئ
چي زړه مو ترې راټول کې دا هم زموږ دپاره ښه دئ

راکړی درد مو مه زیاتوه خیر کې اخلې نه
ناراضه به سې ټوله د زړه زور اوبه اوبه دئ

ښارونو کي چوپتيا ده پاتحه پکښي شروع
رواني ويني څاڅي له مذهبه له مکتبه

کابل به مسلمان او کله هم د چا سيال نه کي
چي څوک ورته راپاڅي له مذهبه له مکتبه

نه يې خواخوږۍ سته او نه يې د خفگان سپري
د کابل ويني او زما اوبښکي ارزانه دي

زه د زړه د درېدو څخه بېرېرم

ساه مي بنده ده او نه يې سم ايستلای
خدای سته څه راته پېښ سوې يا پېښېږي
زړه کي زر رنگه خبري راولاړي
له دنيا څخه مي ولي کرکه کېږي

زه په ځان کي په عذاب يم زورېرم
زه د زړه د درېدلو څه بېرېرم

خدای سته څه گيلې ولي يې کومه
هره هبله ولي بيا در يادومه
خدایه هره شړل سوې دوا مي ولي
ستا تر دره وړمه بيرته يې راوړمه

خدایه زه مي په وجود کي نه ځايېرم
زه د زړه د درېدلو څه بېرېرم

زړه مو يو دئ پکښې ډېرې هيلې پاتي
په يو قبر کي بلا مري پراته دي

يو ښکلی خو سلام د مسنجر د لاري وکئ
زاري کومه خواست کوم آخیر مسلمانې ده

هيله کوم پرې موردي چي خپل خانونه هېر کو
ماتي حوصلې دي زړونه ټول د وينو ډک دي

دئ جنگ مردگو ټوله فاجعه بده يې داس
د بڼكلو د شهرو څه يې خندا لوتلې ده

زموږ مردار خواره دي لا تر اوسه په اخته
جگړه مرداره كله كوم وخت چا گټلې ده

د حورو او ازي دي او پر دغو او ازو
څو كاله د وطن زلمكو سا بايللې ده

چي مرگ مو غوښتئ ستا به پېرزوينه پر مور نه وه
چي ژوند مو غوښتئ هيڅ دليل يې نه پيدا کېدئ

ما خپله خپل د مرو هيلو پاتا و ځان ته ورکړه
ما خپله خپل مړ سوی وجود خپل پر وږو وړئ

کوم درد و چي علاج يې ستا لیده نه وه گينه
کوم سوز و چي اواز يې تاته نه دررسېدئ

چي مور ورته لپرلي يا مو کړي دي پر ښکلو
زرگونه سلامونه بې جوابه پاته دي

نو ستاله ښنگه وروسته بې خبرووم خو اوس بيا
د زړه غوښتني سر پر سر بې تابه پاته دي

مور څه خپلي غوښتني ستا دپاره کړلې خاوري
نو ته خو هم يو څوک راکه چي غم مي لږ راسپک کي

حساب به ورکوي د پښتو ملک دئ اوس خير دئ
تسبو ته دي شيخ جوړ د مات رباب د تار زمبک کي

ژوند ته مي په يو ځل دربدلو کړله خوله سترې
ښکلي هم د لاري منځ کي چاته دربدلي دي

مور لکه د گل غوندي هر موسم کي بېل رنگ يو
شيخ سره تسبیح وايو دم سره گيا کوو

خوشحالی لره وړې بهانې غواړو
و غرو ته د دردونو مو تکیه ده لگولې

هر څه رانه په داسي بیه مه اخله خاونده
چي بيبي يې کمزوري انسانیت ادا کولې

تا ونه خندل ناهیلی سومه پاته
تا مي خدای ته کړې دوا کړه مسترده

ته بيخي تر اندازې زیات بنایسته وې
زه هم مینه کي وتلی وم له حده

يو وجود د تنهائي و ه سر ته ناست وو
يو وجود وو چي دنيا ور سره تلله

بندگان وو مور غوښتني ستا پره نه کړې
ته خو خدای وې تا دعا را ردوله

کوم ماښام وو چي مور نه درته ژړله
کوم سهار وو چي غوښتنې تکرار نه وې

خومره تويي سوې خو نه سولې قبولي
بل علت وو؟ که مو ويني د کار نه وې؟

د ژوندون په هره بېله ثانيه کي
زمور مقتولي هيلي بلکل د شمار نه وې

سخت وې نه پوهېږم ولي مي کولې
زړه آرام او مرگ ته ولي تيار نه وې؟

ښه صحيح ده پخوا هر رقم چي وې خو
زه قسم خورمه چي دوغونه خوار نه وې

خان دي تولولئ سې؟
يه توتيه توتيه جامه

لر همت د تلو راکه
پښې دي ښکلوم گامه

ژوند تېر سو په ارمان يې د ليدلو د کتو
ما قبر ته ور تا کئ د حسينو په لاسو

زما وينه هديه بوله په شان د اسماعيل
ما سر نذر منلی قرباني د پښتنو

وگړي يې مړه سوې دي يا ساه وي يې زندی
سکوت دئ هديرې هم دي په مثل د ښارو

يو قبر کي مو ښخي کړې لکونه پيغلي هيلي
په يو تکبير مو وکړې جنازې د ارمانو

مور سوله غوښتې وه له خدايه څه په لوړه بيه
شر خوښونکي دي د جنگ پر قيمت غور وکي

نه د خپل ځان سونه د ژوند او نه د بلي ميني
نور دي نو زړه د غمړنگ پر قيمت غور وکي

له خوبه د نازک لالي قربان چي مزاحم دئ
د سترگو د کونجونو د سورخيو تاب يې نسته

سلام مي ورلېرلی دئ خو وخت باندي وتلی
څویم ځل دئ چي گورم ميسنجر جواب يې نسته

نو خدايه زه به کومه يوه مخ ته در ته کښېردم
په زړه کي هيلي دونه دي چي هيڅ حساب يې نسته

لږ موده کېږي يم داسي زه شکمن سم فکر من سم
چي دعا ده که بندا ده چا چي ژوند راته غوښتلئ

لا دي تل کي گېله گرځي لا دي هيله سته چي راسي
زه حيران يم چي زړه لا لالی نه دئ پېژندلئ

که خدای دوه انتخابونه ماته دې دنيا کي راکي
يو مي ته ور څخه غوښتې او وطن مي يادولئ

هر ساعت کي شندل کېږم ما خپل ځان پر تا سپارلئ
ما که هر څومره کواي سوه ځان مي نه راټولولئ

ټوله شپه له درده وېښ وم د جانان وو د وطن غم
ملا جانه لږ کرار سه اوس دستي سوم خوبولئ

استاد بناد ته :

أستاده د ماښام په تاريخيو کي ورکېږم
استاده د اېشار په څېر گړنگ ته ور بهېږم
استاده د يوه آفت نه بل ته پنا وږمه
استاده د بلا نه د دېو غېږه کي پوتېږم

استاده عذابونه هر ساعت تجربه کېږي
استاده قيامتونه دي چي هره ورځ تېرېږي
استاده نه مي ذهن نه مي سد ورته رسېږي
أستاده لاري ټولي نا مالوم لور ته غزېږي

استاده هر نيم گړی ارمان سترگو ته ولاړ دئ
استاده يو ناکامه داستان سترگو ته ولاړ دئ
استاده د انسان پر شرافت مي شک پيدا سي
استاده يو بې وسه انسان سترگو ته ولاړ دئ

استاده له عفته څه يې ويني دي پاشناکي
استاده د وطن مور اوښکي څوک کي ورته پاکي؟
استاده د رنگونو د جهان رنگ سور بخن دئ
استاده درد دئ غم دئ او څه څړيکي دي بې باکي

استاده هره هيله دلته زر ځلي مړه سوې
استاده جنازي د ارمانونو پر وړو وړو
استاده دا تابوت د دې ناچيزه دعا گانو
استاده دا مردودي به د ځان سره تر څو وړو

استاده ژوند د کومو کومو ټکو ترجمه ده؟
استاده زندگي دغه بې خونده تجربه ده؟
استاده تقدس د خداي ته دوه لاسي سلام دئ
استاده مور که وايو او کنه زړو کي گيله ده

استاده ځان او نورو ته به څومره دروغ وايو
استاده په کاذبو وعدو ژوند اومينه پايو
استاده نظرانه د بدبختۍ څه ور ادا کو
دا سر که يې په کار وي سر ننه ورځي دا يو

استاده دنيا بس دغه د ترس او بيړي فلم
استاده مور به هيلو ته هيڅ نه پکښې رسېږو؟
استاده د دې فلم خاتمه بې خونده نه ده ؟
استاده آن خيالونو کي اخير نا کامه کېږو

استاده درد تر کومي کچي ښکاري په کوم حد کي
استاده زړه دئ سترې سو په چغو په بغارو
استاده کوم يو ږغ به مو تاثير وکي احد کي
استاده زده مو نه دئ چل د بل رنگه کوکارو

دا څنگه نا ممکنه ناممکنه تقدير غواړې
نو زړه په کومه هيله دي کرار کمه چي ژاړې

له بيا بيا راکتو څه دي زرگونه وار مننه
هغه سي پاته نه يم لکه څه رنگه چي ولاړې

جميله د دېوانو بستري کي ور څه ټولي
خالقه وه کابل لره د قاف شاپيري راوړې

دې بناړ کي اورېدلو ته غوږونه پاته نه وه
دردونه د وطن به نو په کومه ژبه ژباړې

مکمل به سم زرگيه
بس دئ يو ځلي که راسې

خه اړيکه نه پاتېږي
ضرورته که ادا سې

ستا به خه و سي حسينه
يو ساعت له که زما سې

هره لار کي دريدلی گوندي ته ور باندي راسې
هر يو پل مي تعقيب کړی گوندي تاته مي نيژدې کي

قاتل قتل کرم او ولاړئ زه له درده څه تاوېږم
خون بها مي ور بڅښلې خو چي سر مي را څه پرې کي

زنکدن دئ ژبه ماته هيڅ مي خوله کي نه جوړېږي
لږ توفيق خاونده ورکه چي حرف پره يې د نامې کي

بس هر ښکلی چي ووينو دريرو مينېرو
د خدای د نعمتونو نا شکري کله کوو

د هر چا سره خوا کي د هغه په شاني اوسو
د دم جانان په خوا کي ملايي کله کوو

د خدای ښکلی تخليق پتوئ مه مسلمانانو
پردې څه دي چي پتي تجلې کي د خالق

وه هر يوه كتونكي ته كوه مسكا لاليه
مخلوق كي به ژوندۍ د عشق جذبې كي د خالق

ما چي زړه ليلام ته ورکئ
چارغ ونه کئ چي زما دئ

په خوله نه وايي خو بيا هم
گيله من خدايه له تا دئ

زما اميد خپل خداى ته دئ نو هر څوک چي يې وژني
جرات به يې لري چي هيلي مړې كي د خالق

بل ځل چي ميسج وکې، کېدای سي چي زه نه يم
دا ځلي ريشتيا وایم، د زړه يمه زړگيه

دې دنيا کي هر سړي جانان غمخوار پيدا کئ
څوک چي دي يواځي وليد، زه يمه زړگيه

تېره ورځ دي چټ پر نيمايي باندي پرېښی
څنگه به اوس ووايم، چي ښه يمه زړگيه

چي زایل يې د حسين حسن زوال کئ
ما د هر حسين په پښو کي ور حلال کئ

زما وېنه د وطن کاپو ته ورکئ
پرې ښايسته يې د نازکي زني خال کئ

منگوتي ترې جوړ کئ گران افغانستان ته
د وجود خاوره مي خته د کلل کئ

د هډوکو څخه کار د نېزې واخلي
او د پوسته څه مي جوړ د توري ډال کئ

قرباني مي کئ چي يوزه قرباني سم
نو کېدای سي چي راضي مو ذوالجلال کئ

نه مو د ظاهر نه د باطن کيسه صحيح ده
مات يو په وجود باندي د زړونو په رقم

پېښه يوه ختمه نه وي بله راپيدا سي
ژوند مو گرځېدلی د خوبونو په رقم

مور که د شهيد عشق و سر ته دعا وکړله
ته دي هم د حسن جنازه نوره در پورته که

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي
زه د ژوند په واقعاتو کې راگير يم
ځانغوښتنه کې د نورو وجود وژني

زه په داسي موجوداتو کې راگير

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي
په هوا کې لگيدلی د مرگ شور دی
هري خواته مې ژوندي مړي پراته دي
په انسان کې لا هغه فرعوني اور دی

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي
هيولا مې په وجود کې تنگه شوې
هغه نشته چې وه چا لره ژوندی وم
د خيالو نړۍ مې ړنگه بنگه شوې

پلاره! څنگه به ژوندی شمه درپاتي
څوک مې نشته چاته حال نه شم ويلای
زه انسان يم اخيري حد ته راغلی
په وجود کې دومره درد نه شم زغملای

پلاره! خنگه به ژوندی سمه درپاتي

ارمانونه مې يو بل پسي رالويږي

هيله كله هم د ژوند لپاره نه ده

زندگي به د خوبو لپاره كيږي

پلاره! خنگه به ژوندی سمه درپاتي

تت خراغ يم بې لمبې يم بې رنایم

مصنوعي مسکا په شونډو گرځومه

د وجود د هري برخي نه جلايم

پلاره! خنگه به ژوندی سمه درپاتي

زه د خپل روح مړ وجود پر وږو وږمه

يوه ورځ به دغه بار له وږو کوز کړم

يوه ورځ به دغه پيټی هم ايردمه

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي

مخاطب مې د وينا لپاره نشته

د يارانو په دې ډک محفل کې بيا هم

کوم رازدار سپی زما لپاره نشته

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي

زندگی ته بهانه کله جوړيږي

تير ايستل به د خپل ځان کوم تر کومه

دا وجود به مې ترڅو پوري پاتيري

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي

لا ترڅو پوري به غوښتي ځان خورمه

لا ترڅو پوري مې مړ وجود د ځان مې

په دې خپل ستومان ځان کې گرځومه

پلاره! څنگه به ژوندی سمه درپاتي

خپل وجود کې په خپل ځان باندي راتنگ يم

څه په دې دنيا کې لار دبقا نسته

زه د ټول دنيا په بدو باندي رنگ يم

پلاره! څنگه به ژوندي سمه در پاتي

خطر پېښ دلته عزت ته گام په گام دی

د رشتيا وينا جرأت په چا کې نسته

هرسړی دلته غلام ابن الغلام دی

د هېلو هدېره وه; ما بې وسه ور کتل

د درد لاره اوږده وه; ما بې وسه ور کتل

لذت وو که خوښي وه; تا را نه کړه اجازه

مستي وه که نشه وه، ما بې وسه ور کتل

ما ونه کړه له تانه; په سبب د گستاخی
په زړه کي مي گڼله وه; ما بې وسه ورکتل

يو قبر کي مو بنځي کړې لکونه پېغلي هيلي
په يو تکبير مو وکړې جنازې د ارمانو

مورځه وغواړو؟ خدايه مور به کومه هيله دوا کو
په څه پسي چي زړه ترو بس مه يې رانه اخله

که هر څه راکوي نو ته يې خپله راته راکه
که هر څه رانه اخلي نو خو ته يې رانه اخله

زما وجود زما دزندگی خاورین مزار نه وو
ژوند لکه مغروره ښکلی هیچاته ایسار نه وو

زه چې چا غوښتمه ما د هغه پروا نه ساتل
ما چې څوک غوښتلی هغه ماته انتظار نه وو

مور نه وړو د مجلسه څخه زړونه سلامت
پیسې چې څوک بازار ته وړي سودا باندي کوي

د ښکلو له درباره په خالي لاسونو راغلو
اوس ته یې ته هم ښکلی یې چې څه به دي جواب وي

مور د حسینو بې روخي لیدلې
سگرېټ وژونکي دي خو نه یې پرېردو

مرگی څه وو د خیالونو خاتمه وو
ژوندون څه وو خو د هیلو قتل گا وه

ستا د مخ په هېله پایېدو او اوس نو
نه ته هغه وې نه ستا د مخ رڼا وه

استاد: نورالله بناد ته:

ژوند استاده د بودا مجسمه ده
په زرگونه انسانان ورته ټیټیږي
هر څوک غواړي چې نژدې ورلره ورشي
او د هیچا سره خوا کې نه اوسیري
د هر چا نه یې قد څو چنده اوچت دی

د هیچا لاس یې گریوان ته نه رسیږي

ژوند استاده یو نیم گری غوندي فلم
یو نیم وخت د خوشحالی یو خو سحنې دي
یو نیم وخت د ژړیدلو کړیدلو
د خپل ځان د ازیت د خوند شیبې دي
ژوند د نورو د خوښۍ او د ځان زور
ژند په ځان باندي رشخند دی مسخرې دي

ژوند استاده ستا د یو ساعت لیکچر دی
یو نیم وخت پکي خوښي وي او خندا وي
یو نیم وخت وي خیال ټولگي کې شندل شوی
او محدوده مو همدغه سي دنیا وي
ژوند یو نیم وختي بیخي له چا پردی وي
ژوند یو نیم وخت خو بیخي له چا جلا وي

ژوند استاده د مغرور بنکولي ياري ده
چې روان وي پښه نيولی نه دريري
چې دي کله ورنه زړه مور شي نو بيا خو
يو ساعت يې لکه کال هسي تيريري
ژوند له مانه مرور او زه له ژونده
زه په ده او دی په بل پسي زوريري

ژوند استاده نا مالومه شان صحرا ده
انسانان پکي روان دي او ورکيري
پل چې واخلي شاته وگورې څه نه وي
پل دي سم دلاسه تا پسي ورايري
ژوند يو جبر دی په ما دی تپل شوی
ته که و غواړي که نه غواړې نو کيري

ژوند استاده د عطار لالا دوکان دی
تورل شوی نرگسي رنگ گل گلاب دی

چې خوشبو نه يې نور خلگ مزه واخلي
زما په ژوند باندي د بل سړي حساب دی
ستا و شور لره به نور خلگ گډيري
ژوند خو هيڅ نه دی که دی درد د رباب دی

ژوند استاده يو بدرنگه غوندي خوب دی
تخریب شوې يې بته د تکرار ده
ژوند بيخي له چانه پورته له چا کښته
ژوند د غره د ټيټو پورته غوندي لار ده
ژوند د خيال د سوداگانو بنار په ده
ژوند زما او د جانان تر منځ لانجه ده

ژوند ته مې په يو ځل درېدلو کړله خوله سترې
ښکلي هم د لاري منځ کي چاته درېدلي دي؟

استاد محمود اياز ته :

دلته نور د رڼا ت دئ

دلته مړ انسايت دئ

دلته يو د بل بېزاره

دلته جوړ خدايه قيامت دئ

دلته هره هيله مړه ده

دلته مات هر يو قامت دئ

د دې خلگو غرور دومره

له خدايانو نه اوچت دئ

دلته هر حسن خاموش دئ

خلاص د هر ښکلي د نازه

دا زموږ د وطن حال دئ

يه زما محمود ايازه

زړگي کونډه سو مينه مړه سوه

ضمير خلاص سو د وجدانه

دلته روح له ژونده تللې

ساه وتلې له انسانه

دلته يو صفت د خدای ج دئ

رحم نسته له رحمانه

دنيا مړې سترگي درگوري

زما بدنام افغانستانه

دلته هيله د خير نسته

له انجامه تر اغازه

دا زموږ د وطن حال دئ

یہ زما محمود ایازہ

خہ کافره خاموشي ده

هر يو ذهن مو رکود دئ

د ولاړ بتانو ښار دئ

بې خوځښه مو وجود دئ

هر څاکنښه يې فرعون

هر په ځان غټ يې نمرود دئ

اور يې ختم لمبه ولاړه

دا د سوي وجود دود دئ

نه څه وايي نه څه اوري

که ایاز دئ که محمود دئ

پر څهرو باندي مو گوره

ترهېدلی شان جمود دئ

زړه د زړه له درده او له څړيکو څه خبر نه دی
زړه که زړه درلودلای نو به دومره دردېدلای نه

زما مری پر خره یوسئ د لحد تر غاړې پوري
په ما باندي درنې نه کئ وړې د انسانانو

شکولای بې د یو بل نه په ژوند د بدن غوښې
که چیرته وای په لاس کي فیصلې د انسانانو

هغه هم وخت وو ستا نامه په بسم الله یادېده
هغه هم وخت وو در پسې چي اوښتې سترگي

هغه هم وخت وو چي غرور مو غرونو نه ماتوئ
دا نو هم وخت دئ چي د شرمه څه وړو مړې سترگي

چي اوس به هم انسان د انسان درد دوا کوي
وه زړه ته مي هيڅ نه لوپړي په زړه کي خواخوږي

نې فرض وسيله او نې سنت سلام جواب کوئ
د دې دور د بڼکلو وه بس دا مسلماني

لالیه زړه په کومه اندازه باندي خوږيري
لالیه په څه حد کو عذابونه د وجدان

مور نه وايو سندري د وطن د ازادۍ
نور پرېږدوئ چي پاته سي غلام افغانستان

استاد محبت ته:

استاده ژوند ژوند نه دئ ژوند عذاب دئ ژوند وبال دئ
استاده زما په زړه يو زه خبر بل ذوالجلال دئ

استاده اندامونه مي زما نه دي پردي دي
استاده د وجدان جواب مي هيڅ نه سم کولای
استاده د دنيا د عذابونو منځ کي گبريم
استاده د وطن خاوري ته نه سم ور کتلاي
استاده شونډي قلف دي په څهرو خبري کپري
استاده د الفاظو ټکي نه سمه ويلای
استاده ته خبر يې په دې دومره لو دنيا کي
و خپلي زندگۍ ته دليل نه سم جوړولای

استاده ته خبر يې ټول وطن کي داسي حال دئ

استاده زما په زړه يو زه خبر بل ذولجلال دئ

استاده درک کواي سې پر مور کوم عذاب تېرېږي

استاده له زخمونو څه مو سرې ويني بهېږي

استاده خپل پر پوهه مو لعنت ويلي هم دئ

چي هر څو توافق وکمه نه ور سره کېږي

استاده د خدايي دعوبدار اوس هم ځای ځای ناست دي

استاده د وطن ناموس ليلام دئ ليلامېږي

استاده دغه خاوره به بيا غېږه کي ځای راکي؟

استاده زموږ وجود به څنگه نه ترې نه شرمېږي

استاده د دې خاوري زړه کي څه بلا کيسې دي

استاده چي خوله نه لري نو څومره به زورېږي

استاده زموږ واکمن څوک دئ موسی دئ که دجال دئ؟

استاده زما په زړه يو زه خبر بل ذولجلال دئ

استاده مسلط پر مورځه بل رقم آفت دئ
استاده چي څه ووايي د کوم سړي جرأت دئ
استاده د انسان پر انسانيت مي شک پيدا سي
استاده شرف څه دئ او دا څنگه شرافت دئ
استاده اوسنی انسان ريشتيا خنځير طبييت دئ
استاده دا نو څه دي دا نو اوس زما کرامت دئ

مورځه نه پېژنو څوک چي مو موذن دئ او بلال دئ
استاده زما په زړه يو زه خبر بل ذولجلال دئ

بنکلي دي اوس را نه گيله نه کوي

نه زه هغسې يم نه زړه هغه دی

تر مرگه ورسته څه را څه پاتېږي په ميراث کي
يوه کونډه مېرمن او څو ميراتي پېغلي هيلي

اوس دا راته معلومه سوه له تانه وروسته درده
چي داسي تجربې سته چي چانه دي ازميلي

ژني ارمانونه مي بې ساه وجود ته گوري
پېغلي پېغلي هيلي مي و مړه جسد ته ژاړي

مور هېله د خير وکړله له هري فاجعي
د ډمي ضرورت وو و هر چا ته نژدېکت

مور ته څه را پاته سوه مور کمي خوا ته ولاړ سو
دا دنيا د دې ده آخرت خو د هغو دئ

ژوند دومره ارزښت نه لري څومره چي يې ښيو
مرگ څه دئ خو بس همدا تصوير زموږ د کړو دئ

په راتلو دي زه د ځانه سره راوړم
چي ته ولاړې بيا نو دی په خپله نه وو

نه په ساندو نه سندرو راښکار کړل
د دې ښار ولس په داسي خوب بیده وو

څه خبري يې په سترگو کي راټولي
څه ارمان يې وو چي پاته يې پر زړه وو

يه سپينو مرمينو نازينو څوک مو غواړي
افسوس راته درېري حورو ستاسو پر نصيب

يو پوپول ټيکري د پښتنو پېغلو د سره څه
اي د جنت حورو ستاسو سرو اوسپينو غاړو

څه گېله به وکو مور د نوو مينانو
مور په لويه رېره خپل بايللي زړه ته ژاړو

مور ته که څوک راكي حق چي يو ور پکښي وغواړئ
ژوند به انتخاب نه کو جانان وطن به غواړو

پرې مور دئ چي حق د خپل خالق د ژوند ادا کو
يه د جنتو پر دېوالو باندي ولاړو

هر حسين دومره بدنام دئ
درېداى ور سره نه سو

تا هم نه منل رام نه وې
تېر دي حسن سولو بڼه سو

زمور نه ور سره کپري
خليفه دي خدايه بيا ځل
د قابيل پر لار روان دئ
شرافت ور څخه محوه
رنگ روغن يې د انسان دئ
که څهري دي محوه سوې
د رنگ رنگ رنگ حيوانانو
سپي غوايي را زرغون سوې
په څهره د انسانانو
ته يې کبر نور زوال کي
يه قاهره يه قهاره
انساني خدايان کړه ختم
لايزاله ذوالجلاله

يو ځل بيا را خپور ماتم دئ
ابو جهل دئ ختلی

د کعبې خپېڅلي بام ته
غواري محوه انسانیت کړي
خلگو ټولو غور نیولی
د شیطان نوي پیغام ته
نه څوک وایي څه نه اوري
د جال اوږد کمیس اغوستی
تېر ایستنه د امت کړي
سر راپورته که غمخوره
یه محموده یه احمده
ستا امت له لاري باسي
محمده محمده

شیطان سپور په سپینه اسپه
ټول د خیر او شریې لاس کي
د قیامت په شاني گوري
اندرون د انسانانو

دجال پورته کښته ځغلي
په مستي او خوښي سر دئ
زموږ هيڅ په وس کي نه دي
هېڅ مو نه کپري د لاسه
اسراييله شپلي پو که
عيسي نور نو بالا راسه

دروند استاد نورالله بناد ته:

استاده عجيبه گنگس حالت دئ نه پوهېږم

استاده خو پوښتني دي چي ډېر ورته زورېرم

استاده انساني شرف په څه کي دئ او څه دئ؟

استاده انسانیت تعریفېدلای سي که نه سي؟

استاده پستي حد لري که وي نو بيا تر کومه؟

استاده که انسان کي انسانیت وي نو بيا څه سي؟

استاده ژوندون څه دئ او قیمت يې ولي جگ دئ؟

استاده ارزښت څه دئ د جگړې او ولي وه سي؟

استاده هېواد مخکي دئ که ژوند د انسانانو؟

استاده پر هيواد دي گلالي انسانان مړه سي؟

استاده زه انسان يم د انسان خلاف جنگېرم

استاده خو پوښتني دي چي ډېر ورته زورېرم

استاده تياره اصل ده که اصل يې رڼا ده؟

استاده ښه تر مخه که بدي مخ ته پيدا ده؟

استاده د فاني انسان غوښتني ابدې دي؟

استاده ژوند مو اصل دئ که اصل مو فنا ده؟

استاده د عدم وجود پخپله یو وجود دئ؟

استاده عدم هم د ژوند یو برخه یوه خوا ده؟

استاده په پردی هستی خطا یو نه پوهېږو؟

استاده جنگ پرې مور کوو خو دا دنیا د چا ده؟

استاده د خیال هیڅ یوې گوشې ته نه رسېږم

استاده څو پوښتني دي چي ډېر ورته زورېږم

استاده آدم مخکي دئ که مخکي ترې مذهب دئ؟

استاده د نیکیو د تللو معیار څه دئ؟

استاده مینه څه ده او د څه نه پیدا کېږي؟

استاده نو د مینې مرکز ذهن دئ که زړه دئ؟

استاده مینه مخکي ده که حسن ترې لمړی دئ؟

استاده مرگی حق دئ خو یو څو ورځي ژوند ښه دئ

استاده زه د ژوند په گډوډيو کي ورکېرم

استاده خو پوښتني دي چي ډېر ورته زورېرم

استاده جنگ پر څه دئ او پر څه څه باندي کېږي؟

استاده د چا ژوند اخستل حق د يو چا کېږي؟

استاده انسانان جگړه کوي د څه دپاره؟

جنگ خپله يو هدف دئ که وه بل هدف ته کېږي؟

استاده زما په اند مينه په يو ځل کتو نه ده

استاده مينه هم له بيا کتو نه پيدا کېږي

استاده ضرورت څه دئ د لاري د ټاکلو؟

چي لاري کله ډېري سي سپري پکښي ورکېږي

استاده زه د زړه عقل په منځ کي حيرانېرم

استاده خو پوښتني دي چي ډېر ورته زورېرم

استاده تاريخ څه دئ بېله دې ځان تېر ايستنه
استاده مور له خپل قاتله هم کړې مننه
استاده پښتو څه ده غيرت څه دئ خرتوبي ده
استاده جگره څه ده د بدذاته کس خواري ده
استاده ستا د سترگو نه قربان سمه حيران يم
زه خر يم که سړی يم که غویي يم که انسان يم

مور لکه د گل غوندي، هر موسم کي بېل رنگ يو
شيخ سره تسبيح وايو، دم سره گډا کوو

خواري ايره کيږو به مې وجود به نه لرو
شمعي غوندي ځان سوزو اور کوو رڼا کوو

د نازک جانان زړسوی
خدایه ستا مهرباني

زما په یو نظر کتو
ازار وسو د لالي

زموږ ژوند دي سي تمام
ستا دي پاته سي خواني

زما ابرو زما عزت
ستا د یو نظر قیمت

د شهوت خیالي ارضا
دا تعریف دی د جنت؟

ما و نه ليدئ دليل
د انسان د شرافت

ژوندون څه دئ بېله دې
يا احتياج يا ضرورت

مور رتلي د تاريخ
دغه دئ زمور حقيقت

ما اوف ونه كئ ته تلې
تو پر دې مينه لعنت

يويشتمه پېړۍ او
د پښتون قام جهالت

مجلس ډك دئ د پردو
د يار دا بې وخته ست

ته د چا سوې زه د چا
په مورځه وکره قسمت

زما په مرگ به سي تمام
ستا د نه راتلو علت

ابوجهل دعوه دار
د کعبې د امامت

نه کابل ښار کي پردي
او نه ستا پر بارځو خط

دلته هر ذهن مردود
دلته هر فکر غلت

بد کوو که بڼه کوو
خوښه مو د زړه کوو

خو در نه روان یو بس
یو نظر کاته کوو

خوی مو د جتانو دئ
نوم د پښتانه کوو

ستا کوڅه کي وخت نا وخت
اوس هم تله را تله کوو

لږ چي یې قیمت بڼه سي
خکه خو رانجه کوو

ستا تشي خدا ته ناست
نور دي نو مور څه کوو

مور د سر قاتل ته خپل
خواست د ژوندانه کوو

زړونو ته د هر ښکلي
گراني لاره نه کوو

د پردو حورو په عشق
پیغلي کونډي د باگرام

نه ته راغلي او نه مرگ
او پر ما سولو ما بنام

عشق د بوري کونډي زوی
د هر ښکولي دی غلام

تلم خو ته راغلي نو اوس
نر به وي چي واخلي گام

بنايسته زنه دي سبب
اوردي سترگي دي بادام

د بازار پر هر حسين
مور ويلي دي سلام

د انسان قتل جايز
مينه عشق يي دي حرام

حتمي ده چي همدا به كرامت د محبت وي
چي ناز د اوبو وړي پر وږو كاني پته خوله

د ژوند مفهوم يواځي د نگار مخ ته كتل دي
سپرلي پسي رږبري د گل پاني پته خوله

مور نه سنجوو گټه او تاوان د مخكي تليو
مور يو د بل پر لار څو لكه زاني پته خوله

بيخي ډېر ملامت دئ ما بخښلى دئ خو ولي
بيا هم تېروي وچ ستوني ته ناري پته خوله

پر مور به قضاوت كوي لوستونكي د سبا
راتلونكي ته مور يود كتاب پاني پته خوله

ما قسم اخستی یاره، چي ته نه راځې دلېته
ما حانث که په قسم کي، دروغجن مي که خو راسه

زموږ ژوند مجبوریت دی؛ نه ترې کېږي نې کواي سو
د بې دینه امام نفل؛ وي اوږده خو بې اخلاصه

هره لاره چي کېږه وي، حتمي نه ده چي وي بده
د بارځو څه کېږي لاري، وي د سپيني خولې د پاسه

ستا وه مخ ته په کتو کي، څه خبري زړه ته راغلې
توف لعنت دي وي درباندي، ای شیطانه اې وسواسه

زما عشق مجبوریت وو، او ستا حسن ستا غرور وو
تاته حسن پاته نه سو، عشق مي ووتئ د لاسه

په خدا سرتېری یار سنگر ته لېرم
لومړیتوب زما نه زیات یې د هیواد دئ

زمور مینه به نو ښه پر مختگ وکي
په کتو کي چي د یار دونه فساد دئ

دې کتو کي مي بلا خاطرې غوټه
دې څهره کي مي د تېري ميني یاد دئ

انسانې خواخوږي دونه لرم ځان کي
حسن ستا ځي زړه زما پسي برباد دئ

تا دنیا کرله پیدا د چا د رویه
ماته دا وطن د چا په سترگو ښاد دئ

ستا د نوم ذکر زما په نامه کېږي
شیرین حسن پوروری د فرهاد دئ

وږم نسته د رنگيني پېغلي سولي
را البوتی د بدبويه جگړې باد دئ

د هر سپي در ټکولو ته دي اړ کړي
ضرورت بيخي د ډم سړي اولاد دئ

د يار زړه ته سره د غرور نه سو رسېدای
د خونې چې چارچو ټيټ يې نو سر به ټيټوو

زما او ژوند اړيکه د قصاب او سپي اړيکه
نه رحم په قصاب کې وو نه مور وور څخه تلو

د ژوند د خوند دپاره نمکين حسن په کار دئ
خواړه چې بې نمکه سي په زور يې تېروو

اوردې سترگي ديار اوږده بادام د دهر اوت
په يو باندي دماغ او په بل زړه اراموو

نه يار مو پکښي وليدی نه زړه سو وور څه مني
د يار د کور و مخ ته دا دئ څو بېرته رآڅو

ما دي و خوري د دښت سپي
بدرنگ مه وړئ زما تابت

زه هندو درته لگيا
ته ولاړ يې لکه بت

سترگي ښکلي دي د خوست
بنگ زمور د دهر اوت

تهمت پيغور دروغ الزام او ظلم
قسم په خداي که پسي سر گرځوم

په بعضو خلگو پسي سترگي اوږي
په بعضو ښکلو پسي سر گرځوم

ژوندون چي بي اسري سي خپل وجود پر سري بار سي
نو سترگي چي بي خوبه سي بانه باندي درانه وي

مور هر څه په مصرف رسوونې پرېږدو سبا ته
مور نه وړو د بازاره څه پيسي وي او که زړه وي

چي وخت اخيري وخت سي زندگي سي ارزښتمنه
سگرت کي بيا تر نورو اخيري لوگي خواږه وي

ارمان به مې کولی خو ارمان به يې را نه غلئ
غربت دومره وهلي وې زما تيري خاتيرې

زه اړومه و بل ته زما بل ته احتياج وو
که ټوله نه وې داسې وې زما ډېرې خاتيرې

زه نه ساتم ياداشت د تېرې سوي سحني ځکه
زه غواړم چې کړم ستا سره ستا هيري خاتيرې

ژوند که زما غوندي بدرنگه وي نو تېر دي سي
مرگ که د يار په شاني بڼکلی وي نو را دي سي

لر څه خوبني که زمور برخه وي نو را يې که
زمور خوبني که ستا په بڼه درځي نو ستا دي سي

وه يار ته د کتو قيمتي وخت په دې کي تېر سو
زه نورو ته ورگورمه چي څوک راته راگوري

د خالق در کي به څه کمي رانه سي
ژوند دي داسي نه وي لږ شاني دي سم سي

د خراغ رڼا به خامخا کړي تته
دا لوگي دي د امکان تر حده کم سي

پښو ته يې د سپينو انگو سرخي را کښته سي
کله چي د سپينو قدمو په سر ولاړ يې گل

اوس د طبيت د ظلم دا اندازه وه گورئ
لمر سره شبنم ځي او تر شا ورپسي ژاړي گل

عدل به وسي؟ امکان يې کم دی
قاتل روان دی، د قاضي کور ته

ژوند که رضا دی؟ خوښه مي نه ده
که داسي نه وي، تسليم يم زور ته

په کومو سترگو؛ نظر درو کم
څوک ورکتای سي؟ د سترگو تور ته

څومره چي ستر وي؛ چيغي يې نه وي
د شپي چوپتيا يا؛ د درياب شور ته

د ځان بنودونکو؛ ځانته پام نه دی
هومره توريري؛ دود چي ځي پورته

يو نظر وکه؛ د ناز په سترگو
ستا د بنايست د؛ خريدار لور ته

د عشق د اثراتو حدود دومره زورور دي
د خپل يار د نامه په کليمه کي خرابيري

په سترگو کي ولاړ ډنډونه مه پريدي د اوسنکو
اوبه پاته د زرو په کوزه کي خرابيري

د لوی فکر خاوند ته به تر ډيره د نوم ياد وي
صحرا کي پل ژوندي وي خو کوڅه کي خرابيري

دا زمور ذهن کي وهم دی که داسي حقيقت دی
څهري مو بنايسته دي آينه کي خرابيري

د نورو خير چي غواړي له تهمته ځان سنډه مه
د لاري پر سر درختو باندي پروت د سرک گرد يي

بنايستو باندي لاسونه اړول د ظلم حد دی
نو سترگي په درنيري خير که هر څومره سپک گرد يي

زموږ پر څهرو نه بڼکاري که خاوري وي که دوږي
نازکو سره بد بڼکاري که هر څو نازک گرد يي

د داسو ورځو موږ شاهد حال نه سو شاهده
د بڼکلو د څهرو په شان له زړونو يې ورک گرد يي

زرگی د غوښي دئ پیوند به واخلي
مگر داغونه یې ضرور پاتیري

غریبي ښه ده خو بیا دا سخته ده
په شته دنیا کي چي مجبور پاتیري

زه د سپي په شاني نه در څخه ځمه
اخیري هیلي ته هم نه پوره کیري

ما خپله ککړی ستا تر قامته کړه را ټیټه
ما زما و ستا له منځه خپل ځان و یستی جانانه

ولاړه زمانه به مو تر سترگو تېرېدله
موټر کي و سپاره کس ته دنیا ښکاري روانه

که ژوند کوي نو سل ځله به لویږي پورته کيږي
گلابه پر بي ځله خره سورلي نه وي اسانه

زما ژړا تاثیر څنگه پر وه نه کي حيران يم
دا واوړه دي نو ولي خپل په څېر نه کړه بارانه

د ډيرو ارمانونه بيخي ډير وي او لوړ هم وي
د بعضو ارمانونه بيا يواځي يو سپرې وي

چي زه درته ونه گورم ته ماته ايسار نه سپرې
نه ته به بنايسته يې نه مين درباندي دي وي

ظالم حسن ته مور په کتو هسي کي ځان سپرې
يتيم پردي خيرات ته ورځ نهره تيره کړه

د چا چي آن په خيال کي د راتللو سپرې نه وو
هغه سپرې بيگا شپه تر سحره تيره کړه

کله چي هونبیار سي مرغه بيا مینلي په دام سره
خومره چي بې عقل سي نو ژوند کوه ارام سره

وږي هوسونه مو د هر حسن خواهش کوې
وږی سپی نو څه گوري حلال لا د حرام سره

هر څو که لويديلی يې خو بيا هم همت لوړ ساته
زر ځلي پاتيري پل خو بيا هم ځي د گام سره

د ورستي کال مي ورستی غوندي شيبې دي

ژوند مو هم دئ ورستي حد ته رسيدلی

زه ده ځانه څه په څو چنده را تیت يم

ځان مي نه دئ لا هم قد ته رسيدلی

ليکچرونه مونيم ياد دي نيم هير کړي
ستا خهره مولا په ذهن کي انځور ده
لا دا يو سوال مو استاذه بي جوابه
ما ژوند هست کي که ژوند ماته وجود راکي
د شهرت وړي دي دا پښتنه حل کي
چي اياز محمود مشهور کي که مشهور محمود اياز کي

د ورستي کال مو ورستي غوندي شيبې دي
ستا ليکچري به نور ختمي وي استاذه
خو پښتني بيخي ډيري لايحل دي
فکر مخته دي که مخته تجربه ده
او احساس زموږ د څه نه پيدا کيږي
د کلياتو او جزياتو ترکيبونه
ضرورت څه دي چي جوړ کړو تري خيالونه
تخيل مو ولي بره څي اسمان ته
ناليدلي غوندي ووينو خوبونه

د ورستي کال مو ورستی غوندي شیبې دي

لا تر اوسه ذهن ډک دئ د پښتنو

شیبې ولي تکرار يري نه که گوري

مخکه گرځي هر څه بيا بيا نه را څرخي؟

خوب د ژوند که ژوند د خوب انعکاسونه

مينه ولي او د څه نه پيدا کيږي

زړه تنگون چاته په کوم سبب رسيږي

هري ورزي ته مو هيله د خوښۍ وي

او د تير وخت کوو ولي اوس غوښتنه

د ورستي کال مو ورستی غوندي شیبې دي

نه به بيا صنف کي لانجه وکم چي جگ سم

نه بيا ستا د خبرو منع ته دانگم

خو پښتنه کول ما کي يو مرض دئ

رابطي له مرگه ورسته ولي شکيري

څه اړیکه خو ماده نه ده چې مړه سي
او ددې ستر حقیقت نه څوک ډاریري
وخت گردش د سیارو دئ که کوم بل څه
او که سي دا سیارې بې حرکت
زمور ژوند زمور ځواني هم پاته کیري

د ورستی کال مو ورستی غوندي شیبې دي
خو کیدای سي چې ژوند هم یوه ورز داسي
لکه زمور څلور کلنه دوره پای سي
بعضي بعضي خاطرې به مي در يادي
زه به نه يم ته به پوست کوي پوهیرم
ډیر که نه وي لږ به حتما در يادیرم
ستا پر ذهن به هغه شیبه در گرځي
زما وستا د تضاد سوال او جوابونه

درند استاد نورالله ښاد مخاطب دئ ده ته لیکل سوی دئ.

مرگ مي ستوني ته راغلی؛ يو ځل بيا دي نامه اخلم
هر تهتمت پريردم روان يم؛ اخيري غوندي الزام دئ

زه په خپل ځان کي ورک سوی؛ زه په خپل ذات کي بيريرم
خاموشي چي وي ځنگل کي؛ ويرونکی شان ارام دئ

ستا تر دره يم راغلی؛ د گناه ثواب بې ياده
سپي ته يو رنگه حساب دي؛ که حلال دئ که حرام دئ

مور چي ژوند کوو کوو يې؛ پر گردش خوړونکې محکه
دا دئ بيا هم يم ناهیلی؛ دا دئ بيا هغه ماننام دئ

څه پښتنه د حالاتو؟ څه په درد به د وطن وي
څه بلعکس مامله ده؛ جت باچا او شپون امام دئ

ته که نه یې ژوند روان دئ ته که یې هم سا چلیږي
که یو کانه پکښې ډوب سي او که نه وي سند بهیږي

خدای په کوم ځگي کي نسته خدای په کوم ځگي کي هست دئ
غم په کوم ځای کي پیدا دئ غم په کوم ځای کي وسیږي

ژوند مي کریږو باندي پیل کئ حقیقت یې رامالوم وو
اوس یې گنگ سوم حقیقت کي اوس مي سد نه ور رسیږي

زه که نه یم بیا به بل یې بل که نه وي بیا به بل وي
د ساهل د غاړي ریگ دئ د چپو سره بدلیري

لار که خره ته وي مالومه انسانان هم ورپسې وي
څوک چي نورو پسې نه ځي لکه پل به پاته کیږي

د ماښام خنجر ځيگر د اسمان پرې کئ
د ناکامه سړي هيلي ترې رواني

ژوند په هر سړي بلا بلا کاني کړي
نو و غره ته د ختولاري وي گراني

د يار غيره هم يو خوشيې خوره وي
د سند غير کي څه تکري و خوري کاني

بوداتوب کي دنيا ټوله ځان خوړل دي
په ډسکو کي نڅاگري غواړي ځواني

لږ پريږده نڅاگري چي مورږ خونډ در څخه واخلو
روان يو وخت اخير دئ او پر مورږ باندي سحر دئ

ته برغ راته را وکه زما خاوري به در آ کي
زما پر خپله مينه آن تر دې حده باور دئ

نو څه ضرورت هره ورځ چي لاس کم ورته لپه
هغه زما په حال باندي تر ما لا هم خبر دئ

ليلام دئ ستا د مينې بهانه د پاتي نسته
قيمار ته مي راوړي که مي ځان دئ که مي سر دئ

ژوند کومه ځان تیر باسم
درد مسکا کي پتومه
خپله خپل د ځان د تندي
په خواږه انداز کي مرمه
خودي وژنم ستا په پښو کي
تقدس ليلامومه
زما ځانه بخښه غواړم
تا په کم قيمت پلورمه

ژوند کومه ځان تیر باسم
روحامات جوړ په قامت يم
دلمر مخي ته دعا ده
زه نیمگړی عبادت يم
د سجدي پرته پره کيرم
هديره کي جماعت يم
زما ځانه بخښه غواړم

زه بيخي در ملامت يم

ژوند کومه ځان تير باسم

د آدم په روح قسم خورم

نه مي ځان چيرته پيدا کئ

نه د بل په درد او غم خورم

د انسان شرف مي داو کئ

د هوس شهوت ماتم خورم

خپل وجود باندي لگيا يم

خپل وجود پر هر قدم خورم

زما ځانه بخښه غواړم

که به لږ هم دا ستا غم خورم

ژوند کومه ځان تير باسم

په تياره کي ځان پريدمه

ټول خوښي د ژوند دي ستا وي

زه همدغسي بنه يمه
وخت مي پنبې راته ترلي
لارد تينبتي لتومه
زما ميني زما ميرمني
لياقت دي نه لومه.

دا مه پوښته چي ولي ستا په خوا کي يمه غلی
ښکاره ده چي په وړانه هديره کي به چوپتيا وي

خپل فکر دي تل دنگ ساته خپل خيال دي تل اوچت
دلورې غرو پر څوکه به تر ډير وخته رڼا وي

قربان دي سم لږ خيال مي ساته ډير درد مي ليدلی
زړې پانې توييري که هم لږ غوندي هوا وي

راځه غيره دي راکه او په خوږ درد کي مي نغاړه
دا ستا دلږ گنا عذاب دي هم گرانې پر ما وي

زه نه پریدم چي بيا يې شبنم غيره کي شپه وکي
گلاب شکوم پریردم يې نه روا که نا روا وي

ځانته مه کيږه د نورو سره اوسه
په صحرا کي پل تر ډيره نه پاتيري

چار را ښکته سه مزغي دي لبر را مات که
لوڅپه د ساهل غاري ته تيتيري

زړه به ښه درڅخه صبر سي اهار دي
او خولي دي په مخ ماتي ماتي کيري

ژوند نو ولي د ژوند نوم ځانته ټاکلی
او مرگ ولي بيا د مرگ په نوم ياديري

ستا په تگ باندي گلابه تياره کيرم
په لويدلو د لمر هره شپه مانښام سي

څه ترڅه شيبه خواره درد کي رانغاړي
په مسکا چي اخيري حد کي ناکام سي

محبت دئ سر چپه کانې پکښي کي
چي باچا به احتياج د خپل غلام سي

زه يې ځکه نامه نه اخلم په شونډو
هسي نه چي د ملگرو منځ کي خام سي

د آدم لوري دغه قيمت دي بس دئ
يو عزت لرم چي دا مي در ليلام سي

زه دي مات سمه قربان ژونده كوم دي
کتابو کي ارزښتمني پانې کات وي

دنيا دوه خيزه ده يا خو د يار مخ دئ
يا يواځي عبادت څنگ د جمات وي

محبت به مو د سر نيت او شروع وي
زندگي به مو اخير اخير رکات وي

زما زړه پاک دئ نو ځکه بتان ساتي
ميخانه کي نه کعبه کي سمناات وي

د شمال سره دي زلفي کج و خم سوي
خيال کوي نه لطافت کي احتيات وي

ستا همداسي راکتل او زما تنده
وچ وائنه خو بهانه غواړي واورته

څه! در تیت به سم سجده به درته وکم
خدای می مه جوړیږه لږ خو سه راپورته

دا دئ نن هم بیا زړه شیه تکرار سوه
دا دئ نن بیا هم ناکامه ځمه کورته

یو سړی د کمه وخته ورته ناست دئ
نیمه شپه ده د سپوږمی د پیغام لورته

د ساهل کاني په غیر کي د یو بل دي
په آرامه باندي غوړ دي د سند شورته

بیا خلی پاخیرم نبه می نور وژنی
ستا یاد می په ټول وجود کی زور وژنی

زه که هرڅه یم خو غورزوه می مه
هر څومره مرداری اوبه اور وژنی

ما می د خپل ذات تیاره کی غلی که
شپه د کایناتو څخه شور وژنی

څه مینی اخستی دی څه ستا تندي
بل طرف خبری یې د کور وژنی

شپه یې تیره کړې تهمت نه اخلی
گل په زورند سر باندي پیغور وژنی

وخت وسو چي چاته مي په کوم نظر کتلې دي
لا هم تر دا اوسه مي د زړه په خوا کي غلې دي

ژوند ته مي په يو ځل دريدلو کړله سترې خوله
ښکلې هم د لاري منځ کي چاته ديدلې دي

ته وايه په کوم مجلس کي ما ځان در بدنام نه کړي
ووایه چي ستا خبري ولي ما شميرلې دي

زه نور رانړيرم حوصله مي ختمه سوې ده
تيز باد کي هميش غټي او لوی درختي ختلې دي

غير کي دي دمه راکه چي سترې درته راغلمه
کله پښتنو ميلمانه هم له وره شړلې دي

بار بار مي غوښتنه خداي ج نه پريښوده
توله اميدونه مي زاړه ښکاري

ژوند لکه چي ښکاري داسي هم نه دي
لوی غرونه د لري نه واړه ښکاري

ماته ستا خهږه ولاړه سترگو ته
ډير تېري ته هر سراب اوبه ښکاري

تاته د درتللو امکان ختم دي
ژوند ته له تا پرته لاره نه ښکاري

ستا د بارخوگانو ژوروالي څه
وي به نيمگړتيا خو بيخي ښه ښکاري

شهوٽ اخسٽي؛ ڇه امتحان دئ
نري جامي دي؛ نري باران دئ

زړه به خوږيري؛ زړه دئ مين دئ
حسن کي ورک دئ؛ درد يي د ځان دئ

هلک جيني ته؛ گلاب نيولي
او بيا په ځوړند؛ سر ترې روان دئ

يو چا زړگي دئ؛ ليلام ته وړي
څوک يي اخستو ته؛ حق حيران دئ

اميل شکولي؛ بنايستي د غاړي
کور ماته گوري؛ په ما تاوان دئ

شاهد په کټ کي؛ په خندا پروت دئ
دا ورته ژاړي؛ زړه يي پریشان دئ

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**